

SKRÄMMA, v. a. 2. Injaga häftigt förskräckelse, göra mycket förskräckt. *S. någon. S. en med något. S. en för något. S. en från vellet*, i yttersta grad. *S. feber, missfall, slag på någon*, skrämna någon så, att han (hon) får slag, &c. *S. af, bort, fram, in, upp*, se *Af-skrämma*, &c. — *Skrämmande*, n. 4. [Skräma.]

SKRÄMSEL, m. sing. Häftigt förskräckelse.

SKRÄMSKOTT, n. 3. Tom hotelse, blindt allarm.

SKRÄN, n. 3. (af *Skria*) Skarpt, gällt, skärande och ohyggligt läte (af jemmer, klagan, o. s. v.); äfv. flera sådana läten tillsammans. *S. af jemrande qvinnor och barn*. Brukas äfv. om vissa fåglar med skarpa läten.

SKRÄNA, v. n. 1. Gifva ett gällt, skärande och ohyggligt läte; tjuta och jemra sig.

SKRÄNKÅ, skrånngka, v. a. 2. (tekn.) Utböja sågtänderna ömsevis åt hvar sida.

SKRÄNMÅSE, m. 2. pl. — *måsar*, eller **SKRÄNTÄRNA**, f. 1. Fågel af Tärnornas släkte med karmosinröd näbb och svarta ben.

SKRÄP, n. sing. (af *Skrapa*; egentl.: gamla utslitna kläder, gamla och odugliga husgerädsaker) Säges om allehanda slags saker af intet värde, om det som duger till ingenting. *Taga bort s-et ur ett rum. Det är bara s. — Syn. Strunt.*

SKRÄPA, v. n. 1. Gifva ett ostädadt utseende. *Låta kläderna ligga framme och s. Allting s-r, som icke är på sin plats. — Skräpande*, n. 4.

SKRÄPIG, a. 2. Som har utseende af skräp, ger ett ostädadt utseende.

SKRÄPKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Se *Skräprum*.

SKRÄPKISTA, **SKRÄPLÅDA**, f. 1. Kista, låda, der hvarjehanda skräp förvaras.

SKRÄPPA, f. 1. Se *Svinrot*.

SKRÄPPA, v. n. 1. (fam.) Tala stort. *S. och skryta*.

SKRÄPPAPPER, n. 3. Papper af intet värde. **SKRÄPRUM**, n. 3. Rum, der hvarjehanda skräp förvaras.

SKRÖPLIG, skröplligg, a. 2. Bräcklig, svag och krämpig. *En s. gubbe*.

SKRÖPLIGHET, skröplighét, f. 3. 1) Bräcklighet, svaghet och krämpor. — 2) Krämpa. — 3) (fig. fam.) Fel, brist, svaghet. För denna bem. mest i plur.

SKUBBA, v. a. 1. Gnida ryggen eller någon af sidorna emot något. *S. ryggen emot väggen. S. håll på rocken. S. sönder tröjan. S. af ell. af sig*, se *Afskubba*. — *S. sig*, v. r. Se *Skubba*, v. a. *S. sig emot något. — Skubbnings*, f. 2.

SKUDDA AF, se *Afskudda*.

SKUFBLINDA, skufblinnnda, f. 1. (skepp.) Ett slags fordom brukligt segel.

SKUFBRÅDE, se *Skottbråde*.

SKUFF, m. 2. (fam.) Stöt med axeln eller armbågen.

SKUFFA, v. a. 1. (af *Skufva*) Stöta till någon med axeln eller armbågen. *S. omkull någon. S. ned någon i sjön. S. bort, fram, in, undan, út*, se *Bortskuffa*, &c. *S. till*, gifva en plötslig skuff. — *S-s*, v. d. Skuffa hvarandra. — *Skuffande*, n. 4. o. *Skuffnings*, f. 2.

SKUFLUCKA, **SKUFLÅDA**, se *Skottlucka*, *Skottlåda*.

SKUFFNING, f. 2. Handlingen, då något skufvas.

SKUFVA, v. a. 1. (egentl.: stöta, skjuta) 1) Småningom skjuta någonting tungt ifrån dess plats. — 2) Rispa (ett tyg). — *S. sig*, v. r. (om tyger) Rispa sig.

SKUGGA, f. 1. 1) Den mörka, obelysta fläck, som visar sig på andra sidan om en belyst, ogenomskinlig kropp. *S-n af en menniska. af ett berg. I s-n af en ek. Kasta s.*, bilda, förorsaka en sådan mörk fläck, t. ex.: *Tornet kastade en lång s. på marken.* (Fig.) *Kasta s. på*, fördunkla glansen af något, förringa ens ära, anseende; svärta; göra misstänkt. (Fig.) *Löpa, fara efter s-n*, eftersträfvat något, som ej kan vinnas. — 2) Skydd emot solen igenom ett skymmande föremål. *Under trädet finna vi s. Husset ger på ena sidan en behaglig s. mot middagssolen.* — 3) (estet.) De delar af en målning, der ljuset faller så svagt på föremålet, att den derpå lagda färgens art icke mer är bestämd, utan öfvergår i en annan. — 4) Se *Vålnad*. *Skuggornas rike*, de dödes rike. *Han går som en s.*, är alldeles utmerglad, bara ben och skinn; äfv. är af alla öfvergifven, ledsen vid lifvet. — 5) (fig.) Något af aflägsat håll liknande. *En s. af frihet. — Ss. Skugglik, -lös.*

SKUGGA, v. a. 1. 1) Se *Öfverskygga*. — 2) Se *Schattera*.

SKUGGBILD, m. 3. 1) Bild, formerad genom skuggan af ett föremål. — 2) (fig.) Se *Bländverk*.

SKUGGE, m. 2. pl. *skuggar*. Fiskslägtet *Sciæna*.

SKUGGFÄRG, m. 3. Färg, hvarmed ett parti på en målning blifvit skuggadt.

SKUGGIG, a. 2. Som ger skugga. *Ett s-t ställe*.

SKUGGKONUNG, m. 2. (fig.) Konung, som har blott skuggan af konungamakt.

SKUGGMÅLNING, f. 2. Se *Silhuett*.

SKUGGNING, f. 2. Se *Schattering*.

SKUGGPORTRÄTT, -pårträtt, n. 3. o. 3. Se *Silhuett*.

SKUGGRIK, a. 2. Som ger mycken skugga. *En s. lund, allé. — Skuggrikhet*, f. 3.

SKUGGRÄDD, a. 2. (fig.) Rädd för ingenting, rädd utan orsak.

SKUGGSIDA, f. 1. 1) Den sidan, på hvilken skuggan af ett föremål faller. — 2) (fig.) Fel, brist, ofullkomlighet. *Allting har sin s.*

SKUGGSPEL, n. 3. Färgade eller svarta skuggbilder, som frambringas, de förra på en hvit vägg, mest med tillhjälp af laterna magica, de sednare genom dockors placering bakom en genomskinlig yta, t. ex. oljadt papper; vanligtvis rörliga, så att ett slags pantomim deraf uppkommer.

SKUGGVYRK, n. 3. 1) Skuggbild ell. skuggbilder. — 2) Se *Bländverk*.

SKUGGVINGE, m. 2. pl. — *vingar*. En nattfjäril. *Pterophorus*.

SKULD, f. 3. 1) Hvad man är skyldig. Säges isynn. om penningar. *Stor, liten s. Häktad för s. Vara öfverhopad af, fördjudad i, belastad med s. Sätta i s.*, försätta i det tillstånd, då man är mycket skyldig. *Göra s-er, sätta sig i s.*, genom köp o. s. v. ådraga sig skulder. *Sitta i s.*, vara mycket skyldig. *Slå i s. hos någon*, vara någon skyldig (se äfv. bem. 2). *Skatt och s.*, kronoutlagor. (Fig.) *Betala naturen sin s.*, dö. — Har flera sammansättningar, såsom: *Småskuld, Heders-, Spel-, Krogskuld*, m. fl. — 2) (fig.) Förbindelse. *Afbörda sig en tack-*